

Starček a chlapec

STARČEK A CHLAPEC

Chlapec chodieval deň čo deň na prechádzky do lesa. Chodieval tam, pretože to bolo miesto, na ktoré keď prišiel, svet spomalil. Každý problém sa stal menším, každé trápenie oslablo, každá nenávisť vymizla. Rád tam chodil, pretože pred očami mal svoje detstvo, ktoré trávil stále v lese. Chlapec toto miesto považoval za magické.

Väčšinou nestretal nikoho. V lese nieto ani živej duše. Až raz stretol starčeka a od toho dňa ho tam stretal pravidelne. Starček kráčal tak potichu, že keby ste sa nedívali okolo seba, nevideli by ste ho. Bol o paličke tak skoro krivej, ako jeho chrbát. Starček kráčal lesom vždy rovnakým smerom a cestou, nikdy nevybočil. Chlapec ho pozoroval z diaľky, ale neodvážil sa ho osloviť, hoci ho zaujímal, čo znamenajú a odkiaľ sú brošne na jeho ošarpanom vojenskom kabáte.

Jedného dňa ho zvedavosť donútila zastaviť starčeka a prihovoriť sa mu:

„Dobrý, pane! Tak sa tu prechádzam a nikoho nestretám. Iba vás. Aj Vy radi chodíte po lese?“ spýtavo sa pozrel na starčeka a čakal ako zareaguje.

„Veľmi rád a hlavne na Jar. Vtedy všetko krásne ožíva.“ usmial sa zdvorilo starček.

„Bolo by skvelé, keby Jar trvala večne...“ zamyslel sa chlapec.

„Nuž, neviem...“ povedal nesúhlasne starček.

„Akože neviete? Za tie roky máte toľko skúseností a stále neviete?“ nechápal chlapec.

„Nikto nikdy nemôže vedieť všetko. Ani ja neviem, či by bolo skvelé, aby Jar trvala večne.“ odpovedal starček.

„Prečo? Ved' ste povedali, že ju máte rád?“ povedal nechápavo chlapec.

„Rád ju mám, ale keby trvala večne, tak by som si ju až tak nevážil. Keby tu bola večne, stratila by svoje čaro. Stala by sa samozrejmosťou a my by sme si ju nevšimli.“ vysvetľoval starček.

„Občas tak premýšľam, prečo nič netrvá večné.“ ponoril sa do svojich myšlienok chlapec. „Keby niečo bolo večne, prestali by sme si to časom vážiť. Ak raz ľudia získajú po čom túžia, v tom momente to pre nich stratí hodnotu a začnú túžiť po

niečom inom a až keď to stratia, uvedomia si skutočnú cenu. A tak je to i so šťastím.“ rozprával starček.

„Ja by som si to vážil.“ protestoval chlapec.

„Aj ja som si to myslel. Aj keď som si uvedomoval, že nič nie je večné.“ povedal starček. „O čom premýšľate, pane.“ spýtal sa chlapec všimnúc si v starčekových očiach smútok.

„O všetkom. O rodine, o priateľoch, o živote... Keď si mladý, veľa vecí si ani neuvedomuješ. Iba rozprestieraš ako slepý orol krídla nad krajinou a lietaš do prázdna.“ povedal starček.

„Ale Vy ste asi svoj čas nikdy nemárnili? Získali ste šťastie a dosiahli úspech. Museli ste byť so sebou spokojný a šťastný.“ povedal chlapec.

„Šťastie z vojny? Nepoznám. Nebol som s rodinou, keď som mal byť a keď som už mohol, i tak som nebol, akoby som vtedy stratil rozum... Všimol som si, že sa dívaš na moje odznaky. Tieto sú z vojny.“ začal ukazovať starček.

„A tieto?“ spýtal sa chlapec.

„Tento za chrabrosť. Tieto za pomoc a tie tiež z vojny. Sú to len ozdoby na kabáte, aj tak som svoj život nevedol ako som mal. Myslel som si, že mám svoje šťastie pevne v rukách a ono mi pritom prekíзло cez prsty.“ povedal starček smutne.

„Ako to?“ spýtal sa chlapec zvedavo.

„Vždy si budem pamäť tváre ľudí, ktoré už nikdy viac neuvidím. Stratil som všetko. Spravil som toľko chýb, stratil som toľko blízkych. Neuvedomoval som si to. Dôležitejší ako oni, boli pre mňa úspech a uznanie. Chlapče pamätaj, tvoje šťastie nikdy nebudú naplňovať odznaky na kabáte, ale láska, pamätaj!“ povedal starček.

„Tak to je mi ľúto, že ste stratil to svoje šťastie.“ poľutoval ho chlapec.

„Mal som ho rovno pred očami a nevidel som ho. Ale tým sa netráp.“ povedal mu starček.

Chlapec si všimol smutný výraz na starčekovej tvári a snažil sa zahovoriť teraz už smutnú tému, ktorú začali viesť.

„Och. Tieto sýkorky. Vždy ma rozveselia.“ usmial sa.

„Aj mňa. Tak krásne čvirikali pred našou bránou. Bolo veselo.“ spomínal starček.

„A vari Vám už veselo nie je?“ spýtal sa chlapec.

„Nuž... Neviem. Už sa nemám s kým na tie sýkorky pozerieť.“ povedal starček.

„Aspoň máte ranné debaty so sýkorkami.“ utešoval ho chlapec.

„Keby tam tak boli! Vieš, ako som spomínal, nič netrvá večne. Z môjho domu odišla najprv dcéra, potom žena a napokon i radosť, za ktorou leteli i sýkorky.“ povedal starček.

„Och... Ale neodišlo Vám všetko.“ povedal chlapec.

„A čo ešte nezmizlo?“ spýtal sa udivený starček.

„Veľa vecí. Skúsenosti, úsmev na tvári a spomienky.“ menoval chlapec.

„Pravda. Šťastie, že tie jediné ešte mám.“ povedal starček pokorne.

„Dnešná chvíľa strávená s tebou pre mňa veľa znamenala. Spravila môj deň radostnejším.“ usmial sa na chlapca.

„Och, keby len pre Vás.“ povedal chlapec a tiež mu opätoval úsmev.

„Chlapče, vidím v tebe dobrého človeka. Sľúb mi, že svoj život nepremárniš a naplníš ho radosťou, ktorú budeš i rozdávať a urobíš svojich blízkych šťastnými. Zober si tento odznak, aby ti pripomínal moje slová navždy.“ povedal starček a podával mu jeden zo svojich odznakov.

„To nemôžem prijať.“ oponoval chlapec.

„Aspoň ma bude toho na kabátove ťažiť menej.“ zažartoval starček a dal mu odznak do ruky. „Tento je z vojny. Chráň si ho, ako svoje šťastie.“ povedal starček.

„Ďakujem. Budem. Sľubujem, že na Vaše slová nezabudnem, sľubujem.“ povedal chlapec odhodlane.

Od vtedy chlapec starčeka už nestretol. Nik nevedel, kam sa starček podel. Ľudia vraveli, že azda odišiel z tohto sveta, iní zasa, že zmizol a ďalší, že takého starčeka nikdy nevideli. Ale vždy, keď si chlapec na starčeka spomenul nahnali sa mu do očí slzy a pohladil odznak a v duši sľuboval starý sľub, ktorý raz povedal.